

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: F. Č., zast. JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem se sídlem Žďár nad Sázavou, Nádražní 21, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor provozu silničních vozidel, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2010, č.j.: 56/2010-160-AS/3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též KÚ nebo krajský úřad) ze dne 27.1.2009, č.j. KUJI 3695/2009, ODSH 1244/2008-Ma, ve věci odebrání profesního osvědčení č. AA 001448 pro skupinu řidičských oprávnění A-D+E, vydaného dne 22.3.2001 Ministerstvem dopravy a spojů, a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce tvrdil, že žalovaný postupoval v rozporu s § 50 a § 57 odst. 3 správního řádu a to mělo za následek nezákonnost jeho rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vycházel z § 21 odst. 2 písm. e) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování způsobilosti k řízení motorových vozidel (dále jen zákon) a § 24 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Ve smyslu tohoto zákonného ustanovení rozhodl KÚ prvoinstančním rozhodnutím poté, co byla žalobci rozhodnutím Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru dopravy (dále též MěÚ), ze dne 17.9.2008, č.j. OD/1983/08/RS, v právní moci dne

22.10.2008, uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců (dále též rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení). Žalobce je přesvědčen, že zmíněné rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení bylo nezákonné, neboť v jeho případě nebyly splněny zákonné předpoklady pro doručení fikcí. K tomu poukázal na příslušná ustanovení správního řádu, zejména ust. § 24 odst. 1. Z uvedeného měl za to, že žalovaný pochybil, pokud potvrdil prvoinstanční správní rozhodnutí, které vycházelo z nezákonného rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 50 odst. 3, 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce jako osoby, které má být povinnost uložena, a nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, za situace, kdy žalobce na nezákonnost rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení poukazoval. Zejména žalovaný nesprávně interpretoval ust. § 57 odst. 3 správního řádu, dle kterého je sice vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, tedy v projednávané věci rozhodnutím o pokutě a zákazu řízení, ovšem pokud je toto rozhodnutí o předběžné otázce nezákonné, měl využít mimořádný opravných prostředků a dát podnět k jeho zrušení v přezkumném řízení.

Žalobce žádal, aby soud ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal i rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení.

Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Zdůraznil znění ust. § 24 odst. 1 písm. b) a § 21 odst. 2 písm. e) zákona s tím, že při rozhodování v projednávané věci vycházel z pravomocného rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení a vypořádal se se všemi námitkami, které žalobce v řízení o odnětí profesního osvědčení vnesl. Je mu známo, že žalobce byl vyzooměn o tom, že jeho žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání nebylo vyhověno. Nesouhlasil s tím, že by nesprávně interpretoval § 57 odst. 3 správního řádu a měl dát podnět ke zrušení rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení, neboť o odnětí profesního osvědčení bylo rozhodnuto na základě pravomocného a pro všechny správní orgány závazného rozhodnutí správního orgánu. Nejednalo se o předběžnou otázku, neboť rozhodnutí o pozbytí řídicího oprávnění je pravomocné. Odmítl, že by měl dát podnět ke zrušení rozhodnutí a zákazu řízení v přezkumném řízení, neboť mu to nepřísluší. Uvedené rozhodnutí sloužilo jako podklad pro rozhodování v projednávané věci. Konstatoval, že žalobce ve svém odvolání neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu prvoinstančního rozhodnutí, proto jej žalovaný zamítl.

K návrhu žalobce, aby soud přezkoumal i rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení, které bylo podkladem rozhodování správních orgánů obou stupňů v projednávané věci, žalovaný poukázal na § 75 odst. 2 s.ř.s. s tím, že povinnost soudu přezkoumat k žalobní námitce také zákonnost jiného úkonu správního orgánu ve smyslu citovaného ustanovení se děje za podmínky, že zákon neumožňuje napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Žalobcem mohl podkladový úkon správního orgánu v této věci, tj. rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení, napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ve věci sp.zn. 4As 22/2003.

Žalovaný žádal, aby soud žalobou jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 21 odst. 2 písm. e) zákona v rozhodném znění držitelem profesního osvědčení může být osoba, která

e) nemá soudem nebo správním orgánem uložen trest zákazu řízení motorových vozidel a které v posledních třech letech nebyl takový trest uložen.

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. b) téhož zákona Krajský úřad rozhodne o odnětí profesního osvědčení, jestliže jeho držitel

b) pozbyl podmínky, za kterých bylo profesní osvědčení vydáno.

Podle ust. § 50 odst. 1, 3, 4 správního řádu v rozhodném znění

(1) Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

(3) Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

(4) Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ust. § 57 odst. 1,3 téhož zákona

(1) Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán

a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo

b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo

c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

(3) Rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.

Podle ust. § 40dst. 1 s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o

a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"),

b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu,

- c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu,
- d) kompetenčních žalobách.

Podle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. v rozhodném znění soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Podstatou sporu je posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a důvodnosti tvrzení žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s § 50 odst. 3, 4 a § 57 odst. 3 správního řádu, neboť vyšel při svém rozhodování z rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení, které je podle žalobce nezákonné, jedná se o rozhodnutí o předběžné otázce, žalovaný měl využít mimořádných opravných prostředků a dát podnět k jeho zrušení v přezkumném řízení. Dále žalobce brojil proti nezákonnosti citovaného rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení a žádal, aby je soud podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že správní orgán I. stupně zahájil řízení v projednávané věci (oznámení ze dne 10.12.2008, č.j. KUJI 86478/2008) na základě podnětu MěÚ ze dne 18.11.2008, kde bylo sděleno, že žalobci byl vysloven zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 týdnů, přičemž žalobce je držitelem profesního osvědčení k provádění výuky a výcviku a je důvod rozhodnout o jeho odnětí na základě § 24 odst. 1 písm. b) zákona.

Z rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení vyplynulo, že žalobce byl uznán vinným spácháním přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 3 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen zákon o přestupcích), kterého se dopustil porušením ust. § 8a odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kdy jako učitel autoškoly při provádění výcviku podle zvláštního právního předpisu seděl během jízdy ve výcvikovém vozidle bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy mohl být ještě pod jejich vlivem. Proto mu bylo podle § 11 odst. 1 písm. b), c) v souladu s § 22 odst. 5 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a uloženy náklady správního řízení. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.10.2008.

Správní orgán I. stupně rozhodl podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona a žalobci odňal profesní osvědčení, neboť pozbyl podmínky, za kterých bylo profesní osvědčení vydáno.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž právnímu posouzení prvoinstančního orgánu přisvědčil.

Žalobní námitky nejsou důvodné. Podle ust. § 21 odst. 2 písm. e) zákona držitelem profesního osvědčení může být osoba, *která nemá soudem nebo správním orgánem uložen trest zákazu řízení motorových vozidel a které v posledních 3 letech nebyl takový trest uložen*. Podle ust. § 24 odst. 1 písm. b) téhož zákona krajský úřad rozhodne o odnětí profesního osvědčení, jestliže jeho držitel pozbyl podmínky, za kterých bylo profesní osvědčení vydáno. Ze shora uvedených skutečností vyplynulo, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly v projednávané věci o odnětí profesního osvědčení žalobci na podkladu rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, neboť jím bylo z podnětu MěÚ a citovaného rozhodnutí známo, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 3 písm. b) zákona o přestupcích a v souladu s § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 22 odst. 5 téhož zákona mu byla uložena pokuta v částce 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.10.2008.

Správní orgány tak rozhodovaly na podkladu jiného správního rozhodnutí ve smyslu shora citovaného ust. § 50 odst. 1 správního řádu, přičemž se jednalo o podklad, kterým byl správní orgán vázán a jehož zákonnost může přezkoumat na základě podané žaloby pouze soud ve správním soudnictví. Neobstojí tak tvrzení žalobce, že žalovaný porušil ust. § 50 odst. 3, 4 správního řádu. Na řízení před správními orgány je podle ustálené judikatury správních soudů třeba hledět jako na jeden celek. Z obsahu spisového materiálu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se nepodává, že by správní orgány nezjistily v projednávané věci všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Naopak právem vyšly z relevantní rozhodné okolnosti pro odnětí profesního oprávnění žalobci podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona, jímž bylo shora zmíněné rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení.

Soud nemohl vejít ani na námitku žalobce, že se v případě rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení jednalo o řešení předběžné otázky, žalovaný měl sám zjistit nezákonnost tohoto rozhodnutí, využít mimořádných opravných prostředků a dát podnět k jeho zrušení v přezkumném řízení. K tomu soud připomíná, že rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení bylo vydáno v řízení o přestupku žalobce a nabylo právní moci. Pokud žalobce s tímto rozhodnutím nesouhlasil, mohl proti němu podat žalobu ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s., na jejímž podkladě by se soud zákonností tohoto rozhodnutí zabýval, což žalobce neučinil. Jestliže žalovaný důvod pro přezkumné řízení neshledal, nelze mu to klást za vinu. V projednávané věci se nejednalo o posouzení předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, neboť rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení žalobci nabylo právní moci. Nadto si správní orgán ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) citovaného zákonného ustanovení ani nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek.

Žalobce dále v podstatné části žaloby brojil proti zákonnosti samotného rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení a navrhl, aby je soud ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal. K tomu soud uvádí, že smyslem citovaného ustanovení je povinnost soudu přezkoumat k žalobní námitce také zákonnost jiného úkonu správního orgánu, pokud byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí, to však jen za podmínky, že zákon neumožňuje napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. (rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 4As 22/2003). Jak vyplývá ze shora uvedeného žalobce žalobu proti rozhodnutí o pokutě a zákazu řízení, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v projednávané věci, nepodal, ač mu zákon takové právo přiznává (§ 4 s.ř.s.).

Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.